

Седемнадесета глава НОВИ НЕЩА

Когато излязоха от сладкарницата, не знаеха какво да правят.

- Ако се върна в къщи – каза Елито, - трябва да сучая.

- Да се поразходим тогава.

- Добре.

- Колко е часът? Забравил съм си часовника.

- Четири.

- Точно?

- Да.

- Е-е! Че то още е рано.

- Рано е. За утре нямаме да учим.

- Нали имаме практика.

- Ех! И тази година да мине...

- Аз пък не искам, защото после не знам какво ме чака.

- Казарма.

- Да, но на мен не ми се ходи.

- Това е дълг на всеки мъж.

- Дълг е, но честно да си кажем, на никого не е приятно това.

- Да, неприятно е, но трябва все някой да защитава нас, беззащитните.

- Да, така е.

- Аз, ако ме питаш, бих отишла войник.

- Боже мой!

- Да, не се шегувам.
- Войната не е за жени работа.
- Откъде знаеш, че война ще има?
- О! Не дай си боже!
- Хич не ни трябва война.
- Никак. Никак!
- Ох, че ме е страх!
- Няма от какво да се боиш! Никой не е луд да си чу-
пи главата.

- Да де, но все пак.
- Това е невъзможно.
- Ох, дано да е така.
- Теб откъде ти хрумна пък това? Много неприятно е да се говори за такова нещо.

- Да, наистина е така. Знаеш ли, че щял да идва нов ученик в нашия клас?

- Какво? Сега, когато е останал един срок?
- Сега ами.
- Що за хрумване.
- Откъде ще знам.
- Може би го местят от някоя друга гимназия.
- Не. Идва от София.
- Така ли? Откъде знаеш?
- Баща ми се познава с неговия баща.
- И защо идва от толкова далеко?
- Разни работи.
- Какви?
- Семейни.
- Неприятно!
- Така е.
- Какво да се прави!
- В този случай – нищо.

- Ние сме големи философи. Големи проблеми разрешаваме.

- Нали сме велики хора? Кой ще докаже обратното!

- Смей се ти!

- Нали сме млади. Трябва да сме весели.

- Пък така си е!

- Така е!

- Много добре.

- Кое?

- Всичко.

- Е, не съвсем всичко.

- Ти пък се хващаш за дребните неща.

- Ти пък въобще не ги забелязваш.

- В къщи не съм такъв. От най-малкото се дразня.

- Стените ти действат на нервната система.

- Може и да е така.

- Сигурно е. И на мен ми действат. Много са потискащи.

- Ужасно!

- Да. И като отида на училище, още повече ме потискат.

- По-големи стени, повече потискат.

- Сигурно.

- Ако питат мен, какво училище ще им направя! Рай! Направо ще ти бъде удоволствие да ходиш там.

- Най-главното са учителите.

- Така е. Ама доста трудно ще се намерят подходящи учители. Защото в повечето случаи учители стават такива, на които това не им е призванието.

- Да, просто стават, та да си изкарват хляба.

- Какво да се прави, без хляб не може. Ама ако всичките бяха като Хубенов.

- Само той е човек.
- По практика ни предава, ама знае повече от другите.
- Знае. И най-главното е, че ни разбира.
- Няма, я, химичката да седне да ни слуша. Или математичката. Те са олицетворение на демагогията. Класната горе-долу си я бива, ама много си вре носа където не ѝ е работа.
- Тя нас, момичетата, много ни мрази.
- Тя изглежда и себе си мрази.
- Кой я знае!
- Всичките са като псета. Само как стоят на входа, когато правят чистките...
- Вардят, да не би някой да им изцапа училището.
- Колко пъти са ме връщали за косата.
- И мен.
- Накараха ме да стана алпинист.
- А пък аз като не мога през прозореца, пишат ми отсъствия. Станали са ми четири само от закъснения. И то не от други, ами дето са ме връщали по време на чистките.
- Нормален човек няма да направи такива глупости. Ама той и шефът е един!
- Мисли се за кой знае какво, а пък е само един директор на гимназия.
- Веднъж ме спипа в коридора с дълга коса и ми каза да се подстрижа.
- Когато ти каза да очистиш гимназията ли?
- Да. Ама наистина точно така ми каза: “Очисти гимназията!” Аз отначало се стъписах. Не можех да повярвам, че директор на гимназия може да употребява такива изрази.
- Трябваше да го изхвърлиш през прозореца, че да “очистиш гимназията”. И то наистина.

- Бооже! Ще си цапам ръцете!
- То миналото си е минало. Само да свърша гимназията. Ще ми олекне.
- Сипи му пепел!
- Днес бяхме поне частично удовлетворени.
- Така е.
- Ще дойде време, когато ще бъдем удовлетворени напълно.
- Ще намерим нови и хубави неща в живота. Та нали затова ходим на училище. Самите учители са ни пример за добро и зло. И съучениците ни също. Всеки си има свои слаби и хубави страни.
- Без тях не може. Само дето го измислиха този нов правилник за поведението.
- Ще съжаляват за него.
- Кой ги знае.
- Той, макар и нов, е прибързан. На не съвсем укрепнали характери не бива да се действа по такъв начин.
- И аз мисля така. Ще протестираме, нали?
- Затова сме млади.
- Вярвам, че този път ще видят грешката си.
- Толкова хора ще им помогнат.
- Нямам нищо против новите неща, ама това е немислено.
- Химичката пък днес какви теории седнала да ни развива.
- Тя си е такава.
- Добре, че днеска поне не ми писа двойка.
- Искаше да докаже, че е благородна.
- Всичко е демагогия в нея.
- Я-а! Я виж!
- Какво?

- Какво е това?
- Някакви нововъведения.
- Само нововъведения. Такова чудо пък не бях виждала.
- Защо не си ушиеш такава пола?
- Ами откъде брезент?
- Ами ще си купиш една палатка и от нея.
- Това пък направо е извратена мода!
- На Дивия Запад така са ходели.
- Тук не е Дивия Запад.
- Да, не е, ама това нововъведение е дошло оттам.
- Акъл!
- А! Това не е ли Мерито?
- Тя е! Хайде да изчезваме!